

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17CoCsp/9/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3124211519
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3124211519.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho a sudkýň JUDr. Beáty Čupkovej a Mgr. Zuzany Holúbkovej v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., D. XXXX/XX, zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Peter Malcho, s.r.o., so sídlom Stankovany 549, IČO: 55 962 165 proti žalovanému Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, zastúpenému SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Bratislava, Štefánikova 8, IČO 36 853 186, o zaplatenie 3.558,30 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 9. decembra 2024, č.k. 19Csp/51/2024-145, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vyhovel žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v zaplatených úrokoch a poplatkoch za poskytnutie spotrebiteľského úveru, ktorý však bol v dôsledku porušenia povinností veriteľa bezúročný a bez poplatkov. Výrokom I. uložil žalovanému zaplatiť žalobkyni 3.558,30 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 3.558,30 eur od 05.03.2024 do zaplatenia, a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom II. priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého je veriteľ pred uzavretím zmluvy povinný s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver a konštatoval, že veriteľ je povinný brať na zreteľ tak existujúcu situáciu klienta (najmä jeho príjmy a výdavky), ako aj skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať. Súd prvej inštancie považoval za dostatočné iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Súd prvej inštancie tiež konštatoval, že žalovaný si síce zabezpečil údaj o príjme žalobkyne, a to z výpisov z účtu, ktorý pre žalobkyňu viedol a nazrel do úverového registra, z ktorého zistil úverové zaťaženie žalobkyne, avšak nijakým spôsobom neskúmal reálne výdavky žalobkyne na jej základné životné potreby, keď sa obmedzil len na zohľadnenie sumy životného minima na žalobkyňu a jej nezaopatrené dieťa. Bez náležitého skúmania výdavkov nevyhnutných na uspokojovanie životných potrieb nemohol žalovaný podľa súdu prvej inštancie vyhodnotiť schopnosť žalobkyne splácať žiadaný úver. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal aj na žalovaným predložené výpisy z účtu žalobkyne za obdobie 10/2013 - 2/2014, z ktorých jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa v skúmanom období 3 x

vyčerpala viac peňažných prostriedkov ako bol jej príjem, čo nepochybne signalizuje, že jej výdavky nezriedka prevýšili jej príjem, a preto bolo namieste, aby žalovaný náležite skúmal výdavky žalobkyne, čo by poskytlo žalovanému celistvejší náhľad na schopnosť žalobkyne splácať žiadaný úver. V danom prípade však žalovaný podľa súdu prvej inštancie nepredložil žiaden dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že sa aspoň snažil zisťovať uvedené výdavky od žalobkyne. Za danej situácie súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaný poskytnutím úveru bez akéhokoľvek zisťovania reálnych výdavkov hrubo porušil povinnosť skúmať schopnosť žalobkyne splácať úver s odbornou starostlivosťou, následkom čoho považoval súd prvej inštancie poskytnutý úver v zmysle § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. za bezúročný a bez poplatkov a žalobe vyhovel.

3. Keďže v predmetnej veci mala plný úspech žalobkyňa, súd prvej inštancie jej podľa § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Proti rozsudku podal odvolanie žalovaný. Žiadal, aby odvolací súd rozhodol tak, že žalobu zamietne a prizná žalovanému proti žalobkyňi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu, z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), h) a f) CSP. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil konanie žalovaného ako „hrubé porušenie povinnosti posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať úver“ výlučne z dôvodu, že podrobne neskúmal mesačné výdavky žalobkyne (na bývanie, stravu, energie a pod.). Súd prvej inštancie pritom podľa žalovaného nevychádzal z právnej úpravy účinnej v čase uzavretia zmluvy o úvere (13.03.2014), kedy zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinný v tom čase (ďalej len „ZoSÚ“) obsahoval v § 7 iba dva abstraktné odseky. Na rozdiel od aktuálneho znenia § 7 ZoSÚ, ktoré má 43 odsekov, poskytujúcich veriteľom pomerne presný návod, ako postupovať pri skúmaní bonity spotrebiteľa. Prvý odsek ukladal veriteľom povinnosť zohľadniť pri skúmaní bonity najmä dobu, na ktorú sa poskytuje úver, výšku úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne účel úveru. Druhý odsek ukladal povinnosť spotrebiteľom poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie bonity. Žalovaný uviedol, že skúmal schopnosť žalobkyne splácať úver v súlade so ZoSÚ, keď zistil čistý mesačný príjem žalobkyne a overil ho na základe obrátov na jej bežnom účte v období od 10/2023 do 2/2014 (610 eur). Zistil tiež mesačné výdavky žalobkyne na splácanie iných úverov a overil ich v Spoločnom registri bankových informácií (222 eur), zistil od žalobkyne, že má jedno vyživované dieťa a prihliadol na to, aby žalobkyňi po splátke úveru a druhého úverového záväzku zostala suma zodpovedajúca životnému minimu na plnoletú fyzickú osobu a nezaopatrené dieťa, ktorá mala žalobkyňi slúžiť na pokrytie každodenných výdavkov a na zabezpečenie základných životných potrieb. Žalovaný ďalej namietal, že v zmysle § 7 ods. 1 ZoSÚ zohľadnil dobu, na ktorú sa poskytuje úver. Postup, ktorým síce neskúmal jednotlivé výdavky žalobkyne, avšak vychádzal z aktuálnych súm životného minima, nemožno podľa žalovaného považovať za nedostatočný. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku v konečnom dôsledku podľa žalovaného vyplýva, že splnenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ by súd akceptoval iba v prípade, ak by žalovaný postupoval v súlade so subjektívnou domnienkou súdu o tom, čo možno považovať za zachovanie odbornej starostlivosti. Súd prvej inštancie podľa žalovaného vôbec neprihliadol na zákonné kritériá, ktoré žalovaný preukázateľne rešpektoval. Samotná skutočnosť, že veriteľ neskúma presné výdavky spotrebiteľa, nemôže byť podľa žalovaného vyhodnotená ako hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, ohľadom čoho poukázal aj na aktuálnu rozhodovaciu prax súdov: napr. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 10.04.2024, č.k. 5CoCsp/25/2023-281, Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 07.08.2024, č.k. 11CoCsp/55/2023-181, Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 08.02.2024, č.k. 17CoCsp/13/2023-346.

5. Žalovaný ďalej namietal nedostatky odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, keďže sa nevysporiadal s ostatnými úkonmi žalovaného pri skúmaní bonity, ktoré boli v konaní riadne tvrdené aj preukázané. Prvoinštančný súd tiež podľa žalovaného opomenul právne závery z rozhodnutí súdov v skutkovo obdobných veciach, na ktoré žalovaný poukazoval v priebehu konania. Odôvodnenie napadnutého rozsudku tak nedáva odpovede na podstatnú argumentáciu žalovaného. Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná žalovanému proti žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

6. K odvolaniu sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá poukázala na to, že Krajský súd v Trenčíne vo svojom rozsudku zo dňa 28.12.2023, sp. zn. 27CoCsp/34/2023 už raz vyhodnotil poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov.

7. Žalovaný v replike na vyjadrenie uviedol, že sa pridrižiava svojich doterajších tvrdení v odvolaní.

8. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej ako „CSP“) bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

9. Podľa § 7 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (13.03.2014) veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere, alebo pred zmenou tejto zmluvy, spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru, povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

10. Podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (13.03.2014), ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, alebo bez prihladnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

11. Žalovaný namietal, že súd prvej inštancie vyhodnotil konanie žalovaného ako „hrubé porušenie povinnosti posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať úver“ výlučne z dôvodu, že podrobne neskúmal mesačné výdavky žalobkyne (na bývanie, stravu, energie a pod.).

12. V danej veci je významné, že Okresný súd Trenčín rozsudkom zo dňa 06.10.2023, sp. zn. 20Csp/8/2023, ktorý v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 27CoCsp/34/2023 zo dňa 28.12.2023 zamietol žalobu veriteľa ohľadom poplatkov a úrokov z predmetného úveru podanú proti žalobkyňi (tam žalovanej), a to práve z dôvodu hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z.

13. V záujme právnej istoty, vychádzajúc z uvedeného, odvolací súd súhlasí so závermi súdu prvej inštancie, že žalovaný nekonal pri skúmaní bonity žalobkyne s odbornou starostlivosťou, a tým hrubo porušil túto svoju povinnosť. Tým, že žalovaný podrobnejšie neskúmal výdavky žalobkyne podľa ust. § 11 ods. 2 druhej vety zákona o spotrebiteľských úveroch, dopustil sa hrubého porušenia povinnosti veriteľa ohľadom skúmania bonity žalobkyne ako dlžníka.

14. Odvolací súd nad rámec odôvodnenia súdu prvej inštancie poukazuje na to, že treba vziať na zreteľ, že požiadavka skúmania bonity spotrebiteľa a súvisiacich sankcií v prípade ich nespĺnenia nie je v zákone o spotrebiteľských úveroch samoúčelná. Zákonodarca zakotvením uvedených požiadaviek vyvažuje situáciu neodborného poskytnutia spotrebiteľského úveru poskytovateľa úveru a spotrebiteľa. Uvedené tak zavádza mechanizmus, aby poskytovateľ úveru neťažil zo svojho neodborného správania, a tým aby sa nedostal oproti spotrebiteľovi, ktorý následne, po poskytnutí úveru, nie je schopný splácať úver, do neprimeranej výhody. Vzhľadom na uvedené odvolací súd plne súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný hrubo porušil povinnosť skúmať schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Preto súd prvej inštancie správne aplikoval dôsledky z toho plynúce, teda bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (§ 11 ods. 2 druhej vety zákona o spotrebiteľských úveroch). V danom prípade žalovaný ani nepredložil na súde prvej inštancie žiaden dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že sa aspoň snažil zisťovať uvedené výdavky od žalobkyne. Vzhľadom na skutočnosť, že predmetný úver bolo potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, súd prvej inštancie správne konštatoval, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu, keď v jeho prospech žalobkyňa poskytla plnenie bez právneho dôvodu v rozsahu 3.558,30 eur. Súd prvej inštancie preto žalovaného správne zaviazal k vráteniu uvedenej sumy.

15. Pokiaľ žalobca namieta, že záver predchádzajúceho rozhodnutia medzi stranami sporu vo veci Okresného súdu Trenčín zo dňa 06.10.2023, sp. zn. 20Csp/8/2023 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 27CoCsp/34/2023 zo dňa 28.12.2023 nie je pre súd v tomto spore záväzný, má odvolací súd za to, že v záujme právnej istoty bolo správne, pokiaľ súd prvej inštancie nerozhodol v rozpore s takto vyjadreným právnym názorom, keďže tento právny názor bol vyjadrený už priamo vo vzťahu k zmluvnému vzťahu tých istých strán sporu. Odvolaciemu súdu je známa odlišná rozhodovacia prax iných súdov, na ktorú poukazuje žalovaný, no za danej existencie skoršieho právneho názoru súdu priamo na zmluvný vzťah strán sporu nepovažuje odvolací súd za súladné s princípom právnej istoty strán sporu, pokiaľ by sa mal súd prikloniť skôr k rozhodovacej praxi iných súdov vo veciach odlišných subjektov, než k právnemu názoru súdu vyslovenému právoplatným rozhodnutím priamo v zmluvnom vzťahu totožných strán sporu.

16. Dôvodná nie je ani odvolacia námietka žalovaného, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia neposkytol odpovede na podstatnú argumentáciu žalovaného. Práve vyššie uvedená existencia právoplatného rozhodnutia súdu v otázke poskytnutého úveru ako bezúročného a bez poplatkov je argumentom, ktorý neopenecháva žiaden priestor na to, aby existovala iná argumentácia žalovaného spôsobilá privodiť rozhodnutie v jeho prospech. Preto ani tento odvolací dôvod žalovaný neuplatnil opodstatnene.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni, ktorá bola v odvolacom konaní plne úspešná, priznal trovy konania v rozsahu 100 %.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).